

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419010225
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6419010225.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoj Sendeckého a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí dňa 11. marca 2020 v trestnej veci obžalovanej D. R., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., prejednal odvolanie obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 13.01.2020 sp. zn. 2T/46/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej D. R. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 13.01.2020 sp. zn. 2T/46/2019 bola obžalovaná D. R. uznaná vinnou z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase od 15:00 h dňa 27.09.2018 do 11:00h dňa 17.10.2018 z bytu č. XX na ul. Z. č. XXX/XX v R. D. C. odcudzila M. S. finančnú hotovosť vo výške 3.000,- € a to tak, že uvedený byt si odomkla kľúčom, ktorý používala so súhlasom M. S. a následne predmetnú finančnú hotovosť vzala z vrečka nohavíc, nachádzajúcich sa v neuzamknutej skrini, čím M. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. č. XXX/XX, R. D. C., spôsobila škodu vo výške 3.000,- €.

Za to jej bol uložený podľa § 212 ods. 3, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a určil jej skúšobnú dobu na 18 mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanú zaviazal nahradiť poškodenému M. S., nar. XX.XX.XXXX v R. D. C., trvale bytom R. D. C., Z. XXX/XX/XX, škodu vo výške 3.000,- Eur.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaná D. R.. V písomných dôvodoch odvolania uviedla, že s rozhodnutím prvostupňového súdu sa nestotožňuje, pretože ona sa trestného činu nedopustila. Zdôraznila, že nikdy nepopierala skutočnosť, že finančné prostriedky vo výške 3.000,- Eur z vrečka nohavíc M. S. vzala, avšak nekonala tak s úmyslom dopustiť sa prečinu krádeže, ale chrániť záujmy predovšetkým jej maloletých detí. Poznamenala, že s M. S. žili v partnerskom zväzku, pričom v roku 2017 začali medzi nimi nezhody, ktoré viedli k rozpadu ich vzťahu a od Nového roku 2018 nežijú v spoločnej domácnosti s poškodeným. Aj napriek ich rozchodu vzájomne komunikujú, navštevujú sa a preto jej dal aj kľúč od jeho bytu, ktorý si prenajal, a to z dôvodu, aby mohla riešiť problémy s deťmi, keď budú u neho a on by sa musel pracovne vzdialiť. Poznamenala, že po predaji bytu, v ktorom bývali na ul. Z. v R. D. C. sa dohodli, že vyplatia ich spoločné záväzky a zbytok peňazí si rozdelia. Po splatení úverov a iných podlžností zostalo 15.000,- Eur, pričom z tejto čiastky asi 1.000,- Eur minuli spolu s poškodeným a ostatné finančné prostriedky si rozdelili po 7.000,- Eur každý zvlášť. S odstupom času sa poškodený viackrát vyjadril, že by chcel kúpiť garsónku, aby nemusel bývať v prenajatom byte, ktorá by sa napísala na ich maloleté deti a keďže nemal dostatok finančných

prostriedkov, tak mu zverila 3.000,- Eur na kúpu garsónky s podmienkou, že ako vlastníci budú na liste vlastníctva zapísané ich spoločné deti. Neskôr z obavy, že minie aj sumu 3.000,- Eur, ktorú mu účelovo zverila na kúpu garsónky, sa rozhodla vziať si túto finančnú čiastku späť. Zotrvála na tom, že finančné prostriedky vo výške 3.000,- Eur, ktoré poskytla poškodenému boli jej vlastníctvom a poškodenému boli len účelovo zverené na kúpu garsónky pre ich deti.

Na to, aby sa dopustila prečinu krádeže tak, ako je uvedené v podanej obžalobe, by muselo byť preukázané relevantnými dôkazmi, že si prisvojila cudziu vec, pričom táto skutočnosť nebola preukázaná žiadnym relevantným dôkazom. V danom prípade ide teda len o tvrdenie poškodeného proti jej tvrdeniu bez akéhokolvek iného objektívneho dôkazu. Okrem toho do pozornosti odvolacieho súdu dala aj skutočnosť, že s poškodeným sa rozišli po 14-tich rokoch spolužitia, pričom do dnešnej doby neprebehlo medzi nimi majetkové vysporiadanie. Zotrvála na tom, že v danom prípade ide o občiansko-právny spor.

Záverom vyslovila presvedčenie, že odvolací súd by mohol jej konanie posúdiť aj v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., nakoľko nejde o prečin vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku, lebo závažnosť jej konania je nepatrná. Navrhla odvolaciemu súdu, aby vec postúpil na prejednanie priestupku Okresnému úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy v Žiari nad Hronom, poprípade aby napadnutý rozsudok zrušil a ju podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby oslobodil.

Na verejnom zasadnutí obžalovaná predniesla návrh v súlade s písomným vyhotovením odvolania.

Krajská prokurátorka navrhla na verejnom zasadnutí odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

Zástupca poškodenej strany sa k vyjadreniu krajskej prokurátorky pripojil.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe podaného odvolania primárne zistil, či nie je daný dôvod pre jeho zamietnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. (odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou) a nie je ani daný dôvod pre zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por. a preto postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Po splnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti, ako aj pri rešpektovaní práva obžalovanej na obhajobu. Všetky dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom a súd ich vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, riadiac sa pritom ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa správne zistil, že obžalovaná D.V. sa dopustila prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., pretože si prisvojila cudziu vec, teda sumu 3.000,- Eur, ktoré patrili M. S., a to takým spôsobom, že vošla do jeho prenajatého bytu, ktorý si odomkla kľúčom, ktorý používala so súhlasom poškodeného a z vrecka nohavíc nachádzajúcich sa v neuzamknutej skrini vzala 3.000,- Eur.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd dodáva, že v danom prípade je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok uvedený v napadnutom rozhodnutí sa stal spôsobom popísaným v rozsudku a že ho spáchala obžalovaná a z jej konania tam nastal aj uvedený následok.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku. Súd prvého stupňa totiž v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom analyzoval dôkaznú situáciu a predmetné rozhodnutie obsahuje aj úvahy, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov, ako aj pri právnych úvahách na to nadväzujúcich. V tomto smere preto odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať dôvody, ktoré viedli prvostupňový súd k presvedčivému rozhodnutiu.

Aj keď, ako bolo uvedené, rozhodnutie prvostupňového súdu v otázke viny obžalovanej je postačujúce a odôvodnenie zodpovedá ustanoveniam Trestného poriadku, odvolací súd k dôvodom odvolania obžalovanej uvádza nasledovné:

Je nutné uviesť, že v danej trestnej veci v podstate existujú 2 skupiny dôkazov, a to tvrdenie obžalovanej ohľadom príčiny jej konania a tvrdenie poškodeného, ktorý naopak uvádzal, že ňou popísané udalosti sa nestali a že suma 3.000,- Eur mala byť ako doplatok za odpredaj bytu a tieto mu obžalovaná v podstate odcudzila.

Odvolací súd dospel k záveru, že verzia poškodeného je presvedčivá a z protiprávneho konania obžalovanej dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní usvedčili. Odvolací súd poukazuje na spôsob, aký obžalovaná zvolila pri zmocnení sa finančných prostriedkov patriacich poškodenému. Obžalovaná totiž do bytu poškodeného vošla bez toho, aby to poškodenému oznámila, teda využila dobu, kedy sa v byte poškodený nenachádzal a následne po prehladaní jeho osobných vecí mu z vrečka nohavíc predmetnú sumu odcudzila. Nijakým spôsobom mu svoje konanie neoznámila, urobila všetko preto, aby sa poškodený o jej úmysle nedozvedel a nemal ani tušenie, že k takémuto konaniu z jej strany by mohlo dôjsť.

Aby bolo možné teórii obžalovanej aspoň sčasti uveriť, čo v danom prípade neprichádza v úvahu, mala obžalovaná, či už pred skutkom, poprípade v jeho priebehu, resp. po jeho vykonaní poškodenému oznámiť, že sumu 3.000,- Eur si berie späť (napr. telefonicky, resp. sms-správou a pod.), čo však obžalovaná neurobila a preto jej tvrdenie o dôvode a príčine svojho konania sa javí byť ako účelové so snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Obžalovaná dokonca konala tak, že poškodenému ani nemala úmysel o jej konaní oznámiť, pričom poškodený len náhodou zistil, že suma 3.000,- Eur mu z nohavíc bola odcudzená. Za daných okolností sa odvolací súd priklonil ku konštatovaniu súdu prvého stupňa, týkajúceho sa viny obžalovanej.

Súd prvého stupňa nepochybil ani pri úvahách o druhu a výmere trestu.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. <. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. <. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. <. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. j) Tr. zák. poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel viedol pred spáchaním trestného činu riadny život.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prirážajúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že trest, ktorý súd prvého stupňa uložil obžalovanej, a to trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého jej bol podmiennečne

odložený na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov zodpovedá vyššie uvedeným zásadám v zmysle § 34 ods. 1 a nasl. Tr. zák.

Súd pri ukladaní trestu dôsledne prihliadal hlavne na spôsob spáchania činu a jeho následok, pohnútku a ďalšie skutočnosti, ktoré Trestný zákon v súvislosti s ukladaním trestu súdu ukladajú. Trest, ktorý jej bol uložený je v danom prípade potrebný na to, aby zabránil v budúcnosti obžalovanej v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvoril podmienky na jej prevýchovu k tomu, aby viedla riadny život, pričom takto uložený trest vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovanej spoločnosťou. V tejto súvislosti treba poznamenať, že súd pri ukladaní trestu prihliadol taktiež na osobu obžalovanej a jej pomery.

Keďže výrok prvostupňového súdu týkajúci sa náhrady škody bol v súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Tr. por., ani v tomto smere odvolací súd nepovažoval za potrebné ho akýmkoľvek spôsobom meniť.

Ak sa obžalovaná domáhala v odvolaní aj postupu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., odvolací súd zdôrazňuje, že vzhľadom na výšku spôsobenej škody, ako aj spôsob, ktorý obžalovaná zvolila pri páchaní prečinu krádeže neumožňovali odvolaciemu súdu postup v zmysle vyššie citovaného ustanovenia. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie obžalovanej zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.